

Skatten är nära

-Fritt fram! ropade Cesar som tröttnat på att leta efter Bea och Asta. Men ingen av dem kom och nu började det mörkna. Trädens skuggor växte sig långa och sträckte sig ut över ängen ner mot kyrkan.

-Okej, ni vann! Skrek han med lite gällare röst än han tänkt sig. Kom fram nu! Det enda svar han fick var ljudet av rasslande löv när vinden friskade i nerifrån sjön. Hade Asta och Bea redan gått hem? Men varför hade de i så fall inte sagt något till honom? Nej, de ville nog bara retas, skrämma honom lite.

-Ha-ha, ropade han, jättekul! Men nu slutar jag leka. Hej då. Han vände för att gå hemåt, men just då fick han syn på Asta och Bea. Och de var inte ensamma. Det var en liten valp med dem.

-Vems är det? frågade Cesar.

-Vi vet inte. Vi hittade den i skogen i en liten buske, sa Bea.

-Har den något halsband eller nummer? frågade Cesar.

-Nej, vi har kollat, sa Asta.

-Ska vi döpa den till något? sa Bea.

-Jag vill att den heter Saga, sa Asta.

-Maja är fint, sa Cesar.

-Jag tycker att den passar i namnet Bullen, sa Bea.

-Jag håller med, sa Asta.

-Då får den heta Bullen, sa Cesar.

-Härmed döper vi dig till Bullen, sa de och skrattade.

-Men vad ska vi göra med Bullen då? frågade Bea. Det blev tyst en lång stund.

-Jag kan inte ha den hemma hos mig. Min Mormor är allergisk, sa Cesar.

-Den kan inte bo hemma hos mig heller, sa Bea besviket.

-Den kan bo hemma hos mig, sa Asta utan att tänka efter.

-Är inte Sigge allergisk? frågade Cesar.

-Jo men... Det är bara för en dag, sa Asta.

-Borde vi inte gå med den till polisen? frågade Bea.

-ASTA!!!! ropade hennes mamma.

-Jag måste gå, sa Asta.

Bea och Cesar tittade på henne. Asta stoppade Bullen under sin jacka och gick hem.

-ASTA KOM! ropade Aastas mamma.

-Jag är på väg! sa hon.

Hon gick in genom porten och upp för trapporna.

-Jag är hemma, sa Asta.

-Häng av dig jackan och kom och ät, sa mamma.

Asta hade nästan glömt bort att Bullen var i hennes jacka. Vad skulle hon göra med henne? Hon la ner Bullen på sin säng och stängde dörren. Hon hoppades att Bullen inte skulle börja skälla.

-Kom nu och ät, sa pappa.

-Kommer! sa Asta.

-Var är Sigge? frågade Asta när hon satt vid matbordet.

-Jo, det är så att han ska på läger i fem veckor, sa hennes mamma.
-Aha vad kull! sa Asta.
-Har det hänt något med dig eller? Du verkar annorlunda, sa hennes pappa.
-Nej nej, det är inget speciellt, tack för maten! sa Asta och sprang till sitt rum. Astas föräldrar tittade på varandra och skrattade.
-Woff, utbrast Bullen när Asta kom in i rummet.
-Shhh, väste Asta.
-Asta vad var det där för ljud!? frågade hennes mamma.
-Det var bara en video från youtube!!
-Okej!? sa hennes föräldrar.

Asta vet inte riktigt hur det kommer att fungera att ha Bullen hemma hos sig. Men Bea kanske har rätt, de borde nog lämna Bullen till polisen.

-Woff woff!!
-Bullen du måste vara tyst!! sa Asta.
-Woff? skällde bullen med en frågande min.
-Asta, dags att sova! ropade Astas pappa från köket.
-Jaja, sa Asta.
Men vad skulle hon göra med Bullen? Tänk om de märker henne! Hon gick ut från sitt rum för att borsta tänderna. Men hon visste inte att hon glömt stänga dörren till sitt rum. I samma ögonblick så sprang Bullen ut till köket.
-ASTA!! Vad är det här då! ropade mamma från köket. Asta sprang genast ut till köket.
-Jo... det är en hundvalp som vi hittade i skogen när vi lekte ute, sa Asta ertappat.
-Du vet att din bror är allergisk, sa pappa.
-Jo, men ska vi verkligen lämna den ute helt ensam? sa Asta.
- Verkligen inte, vi går med den till polisen imorgon, sa pappa.
-Okej då, men kan den få vara här i natt? frågade Asta.
-Bara för den här natten, sa mamma.
-Tack, sa Asta med lite avslappnade röst. Men tänk om Bullen inte får ett bra hem, tänkte hon för sig själv.
-Gå och borsta tänderna nu! sa mamma.
-Woff woff!?
-Ja... men tänk om Bullen inte får ett bra hem!
-Tänk inte mer på det. Bullen kommer få ett jättebra hem, sa pappa.
Asta hoppas på att pappa har rätt. Hon gick och borstade tänderna. Hon såg sig fundersamt i spegeln. Asta har tårar i ögonen.
-Var inte ledsen Asta! sa Olivia Kummelstjärna.
-Olivia? sa Asta förvånad och torkade bort tårarna.
-Ja, var inte ledsen! Det kommer ordna sig! sa Olivia.
-Jag vill att Bullen ska bo med oss för alltid! sa Asta.
-Kommer du ihåg det jag sa om framtiden? frågade Olivia.
-Ja? sa Asta med en frågande min.
-Du är väldigt nära resten av skatten!
-Är jag? frågade Asta.

-Skatten är gjord för dig! sa Olivia.

Efter att Olivia Kummelstjärna sagt det så försvann hon. Asta undrade vad hon menade, men det enda Asta visste var att "skatten var nära". Nästa morgon vaknade Asta av att hennes väckarklocka ringde.

-Woff, woff, woff! väste Bullen.

-Shhh! du kommer väcka hela huset, sa Asta och skrattade.

Varför var hon så glad? Ville Asta lämna Bullen till polisen?

Klockan två på eftermiddagen åkte mamma, pappa, Asta och Bullen till polisen. Asta kände att hennes tårar ville komma tillbaka.

-Vad har inträffat? frågade polisen Yngve när de kom in på polisstationen.

-Jo, det var så att jag och mina kompisar lekte ute. Jag och Bea gömde oss och Cesar letade. Så såg jag en valp. Jag tog upp den och ropade på Bea, och hon kom. Då gick vi till Cesar... sa Asta och grät.

-Okej ni får gå till avdelningen för försvunna djur, sa Yngve.

-Tack då, sa Astas mamma. Asta kramade Bullen hårt och lät tårarna rinna. När de kom till avdelningen "försvunna djur" så var det en tjej i receptionen.

-Hej, har ni hittat ett borttappat djur? sa tjejen i receptionen.

-Mhm, sa Asta.

-Ja de har vi! sa pappa.

Mamma tog Bullen från Astas händer.

Den här, sa hon.

-Tyvärr, vi kan inte ta emot den, sa tjejen bestämt.

-Varför inte? undrade pappa.

Asta tittade på tjejen. Hon tänkte på vad den gamla damen sagt. "Skatten är nära".

Plötsligt så kom hon på att Bullen var skatten. Tjejen i receptionen blinkade åt Asta.

-Hunden är skatten, viskade tjejen.

-Sa du något? sa Astas mamma.

-Ni kan ta hand om den! sa tjejen.

-Nej tyvärr, vår son är allergisk, sa pappa.

-Tro mig, hunden är inte en vanlig hund, sa tjejen.

-Va?! sa Astas pappa.

-Om han är allergisk mot den här hunden så får ni lämna tillbaka den hit! sa tjejen.

-Så vi får den? sa Asta.

-Ja! sa tjejen.

-Okej då, vi tar emot den just nu, sa Astas mamma.

-Jaa!! skrek Asta.

-Woff! skällde Bullen. Asta va den gladaste personen på hela jorden just nu. Hon längtade att få berätta för Bea och Cesar.

-Asta, kom ihåg Sigge kanske är allergisk! sa mamma.

-Mhm, men den här hunden är speciell, sa hon.

När Asta kom hem så gick hon till badrummet!

-Olivia!? sa hon till spegeln.

-Hej Asta, sa Olivia från spegeln.

-Bullen är skatten! skrek Asta.
-Haha, jag visste att du kunde lista ut det! skrattade Olivia.
-Men är Sigge allergisk? frågade Asta.
-Det får du se när han kommer hem, sa Olivia.
-Men det är jättelångt kvar, sa Asta
-Är det? sa Olivia med en lurig min.
Just då knackade det på dörren.
-Öppna nu! sa Olivia.
Asta sprang för att öppna. Det var Sigge!
-Är du hemma nu? frågade Asta.
-Ja! Det gick magsjuka på kollot så jag kunde inte vara kvar.
Då kom Bullen.
-Woff Woff!
-En hund? Jag är väl allergisk?
-Nej, jag tror det har gått över, sa Asta och log mot Bullen.
-Är det våran? frågade Sigge.
Då kom mamma och pappa.
-Det verkar så, sa mamma och log mot Sigge.
-Du är ju inte allergisk! sa pappa och klappade Bullen bakom örat.
-Men Sigge gick det magsjuka på kollot? sa mamma lite mindre glad.
-Ja, sa Sigge.
Asta visste att Bullen inte var någon vanlig hund. Hon ringde upp Bea och Cesar och berättade vad som hänt. De blev jätteglada för hennes skull. Men Asta blev nog gladast.

Slutet gott, allting gott!

Fakta om författarna:
Vi är två tjejer som heter
Ninelle och Elin. Elin är 10 år
och Ninelle är 9 år. Vi går i
3B på Nytorpsskolan.
Vi båda älskar hundar, och det
är därför vi ville skriva om en.